

Hạnh Phúc Trong Tay

Contents

Hạnh Phúc Trong Tay	1
1. Chương 1: Buổi Sáng Tươi Đẹp	1
2. Chương 2: Trở Về Chốn Cũ	3
3. Chương 3: Bữa Ăn Khuya Thỏa Mãn	5
4. Chương 4: Bữa Tiệc Lớn Đặc Biệt	7
5. Chương 5: Bánh Chưng Đoàn Ngộ	10

Hạnh Phúc Trong Tay

Giới thiệu

Edit: Tịch Dương Tịch Triều, Tịch Triều, tỉnh tỉnh, ngồi dậy nào!" Thích Thiếu Thương làm xong điểm tâm, đi vào phòng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-trong-tay>

1. Chương 1: Buổi Sáng Tươi Đẹp

"Tịch Triều, Tịch Triều, tỉnh tỉnh, ngồi dậy nào!"

Thích Thiếu Thương làm xong điểm tâm, đi vào phòng ngủ, nhẹ giọng thúc giục người nào đó.

Nhưng mà cái người trên giường đang còng lưng thành một đoàn kìa, mí mắt cũng không nâng một chút, buồn bực nói: "Đừng làm phiền em!"

Thích Thiếu Thương nhìn mái tóc quăn lộn ra bên ngoài, bỗng nhiên nổi lên ý muốn trêu chọc Cố Tịch Triều, nên nhanh chóng bò nhào lên trên người cậu, gãi gao ôm ôm dè dè.

Bàn tay cũng tiến vào bên trong chăn, gãi gãi nách người nọ, cười xấu xa, "Vẫn không dậy hả?"

Cố Tịch Triều sợ ngứa, nhất thời thanh tỉnh, trong lòng phẫn uất: người này sao có thể vĩnh viễn tinh thần mười phần như vậy chứ, không giống cậu, hiện tại vẫn hết như đêm qua, cả người mệt mỏi, bủn rủn vô lực...

Ban đầu còn cố nén không muốn khuấy phục, nhưng chỉ chốc lát sau đã thật sự chịu không nổi, cảm giận nói, "Em đứng lên còn không được sao! Anh trước cắt ngay, nặng đã chết!"

Thích Thiếu Thương thấy mặt cậu đỏ bừng, trong mắt vẫn còn chút mơ màng khi vừa tỉnh dậy, lại càng không muốn buông ra, "Tịch Triều, em hôn anh một chút, anh liền cắt!"

Cố Tịch Triều lui người, lấy tay đẩy cái vuốt heo đang tới tới lui lui trên cơ thể mình ra, muốn xuống giường, chính là bị người nọ cố sức cố chết đè nặng đến không động dậy nổi.

Bất đắc dĩ thở dài, nhận mệnh ngẩng đầu hôn lên mặt Thích Thiếu Thương một cái.

“Tích Triều, không đúng, phải hôn ở chỗ này mới được!”

Ngón tay Thích Thiếu Thương xẹt qua đôi môi của người dưới thân, còn cố ý đưa đến bên miệng mình liếm liếm.

Cổ Tích Triều nhìn người phía trên cười đến vẻ mặt gian tà, đôi má lúm đồng tiền thật sâu như ẩn như hiện... Như thế nào trước kia lại không biết anh vô lại đến thế này...

“Là ai nói hôm nay phải quay lại thăm trường cũ nhỉ? Dù sao em cũng không có hứng thú, anh không cho em đứng lên, em lại càng vui mừng!”

Thích Thiếu Thương vừa nghe đã nhụt chí. Hôm nay là ngày hội trường, từ sau khi hai người tốt nghiệp, cũng chưa một lần trở lại, tính toán nhân dịp này tới ôn lại một chút năm tháng sinh viên tươi đẹp đã qua đi.

Thật vất vả mới thuyết phục được Tích Triều cùng nhau trở lại, tuyệt đối không thể giờ phút chót này lại để cậu thay đổi được.

Nghĩ nghĩ, lập tức ngoan ngoãn leo xuống đứng ở bên giường.

Cổ Tích Triều cũng từ bên kia giường đứng dậy mặc áo ngủ, dây thắt lưng lơ lửng căn bản không thể đem phong cảnh trước ngực che khuất, nên dấu vết đêm qua vẫn như cũ phi thường bắt mắt.

Thích Thiếu Thương nhịn không được nuốt nước miếng, khung cảnh xinh đẹp mê người như vậy, bình thường mình đã bỏ nhào tới rồi.

Nhưng hôm nay nhất định phải nhịn xuống. Đã hẹn thời gian cụ thể với lão hiệu trưởng, cũng không thể muộn a.

Ta nhẫn ta nhẫn...

Cổ Tích Triều vừa quay đầu lại liền thấy ánh mắt tham lam của con lang nào đó đang nhìn mình chăm chăm, nước miếng cũng thiếu điều rớt ra. Khóe miệng cậu nhất thời gợi lên một nụ cười thật sâu, tao nhã đi vòng qua giường, tới đứng trước mặt Thích Thiếu Thương, thân thủ ôm lấy cổ anh.

Tích Triều, anh thật vất vả mới nhịn được xuống, em không cần dán vào gần như vậy a...

Tích Triều, em không cần tiếp tục cọ cọ, chúng ta phải nhanh chóng xuất môn mới kịp...

Tích Triều, em sao có thể chủ động câu dẫn anh như vậy, đừng sờ soạng nữa...

Tích Triều a...

...

...

Cổ Tích Triều làm như không biết Thích Thiếu Thương nhẫn đến vô cùng vất vả, vẫn như cũ ra sức thân thiết, còn ghé sát vào tai anh, dùng thanh âm thấp đến không thể thấp hơn nói, “Thiếu Thương, chúng ta có phải hay không nên làm chuyện gì đó... có phải hay không nên...”

“Ông” một tiếng, Thích Thiếu Thương chỉ cảm thấy toàn bộ máu trong cơ thể đều xông lên đỉnh đầu.

Lão hiệu trưởng a, ta muốn thất ước...

Đưa tay định đem người trong lòng ngực ôm chặt lấy, hảo hảo hưởng thụ một phen.

Nào biết người nọ đột nhiên đẩy anh ra, lùi về phía sau hai bước, sửa sang lại áo ngủ, phi thường nghiêm túc và đứng đắn nói, “Có phải hay không nên nhanh nhanh ăn cơm luôn, không thì sẽ muộn giờ!”

Nói xong, lại vô cùng tao nhã xoay người bước vào phòng tắm.

Lưu lại Thích Thiếu Thương một người đứng ở đó khóc không ra nước mắt...

2. Chương 2: Trở Về Chốn Cũ

Khi hai người thu thập xong, chuẩn bị xuất môn thì cũng đã sớm qua thời gian dự định ban đầu, cho nên bữa sáng và bữa trưa đành gộp vào giải quyết một lượt. Dẫu có thế, Thích Cổ hai người vẫn không vội, cùng nhân nhả đi bộ ra khỏi tiểu khu bắt xe bus, coi như tranh thủ ôn lại cảm giác những ngày còn đến trường đã sớm qua đi lâu lắm kia.

Từ cửa tiểu khu đến bến xe bus trên đường lớn còn cách khoảng hơn trăm mét. Hai bên con đường nhỏ, cây cối xanh tươi, chỉnh tề sạch sẽ. Ánh mặt trời vàng ươm khiến người ta cảm thấy ấm áp dạt dào. Thời tiết hôm nay quả thật rất đẹp!

Lên xe, hai người bước xuống cuối, song song ngồi xuống.

Thích Thiệu Thương còn đang suy nghĩ chuyện buổi sáng, trong lòng không khỏi có chút buồn bực tiểu nhân. Bất quá, suy đi nghĩ lại, là do anh vô lại trước, cho nên bị Tích Triều trêu đùa, cũng chỉ có thể tự nhận bản thân xui xẻo thôi. Nhưng nhìn đến khuôn mặt nghiêng đang nhìn ra ngoài cửa sổ của người bên cạnh, Thích Thiệu Thương vẫn thấy cả người không được tự nhiên: sau khi Tích Triều từ phòng tắm đi ra thì tỏ vẻ như cái gì cũng không phát sinh qua, vẫn vô cùng bình thường, bình tĩnh ngồi ăn sáng sau đó xuất môn, nói cũng không buồn nói nhiều.

Tích Triều a, em dù sao cũng nên biểu hiện biểu hiện chút chứ!

Quay đầu nhìn tới nhìn lui, trong lòng phiền muộn, chỗ ngồi tự nhiên cũng như có cái đinh.

Cổ Tích Triều nhìn hình ảnh phản chiếu trên cửa, buồn cười thấy Thích Thiệu Thương nhích tới nhích lui, mà cũng không liếc sang cậu, trong lòng biết là chuyện buổi sáng làm cho anh không thoải mái.

Ai, đứa ngốc này!

Lặng lẽ với tay sang nắm lấy tay người nào đó kia.

Thích Thiệu Thương vốn đang nhàm chán nhìn ngó bốn xung quanh, đột nhiên cảm thấy bàn tay có chút lạnh của người bên cạnh nhẹ nhàng phủ lên và khẽ vuốt ve cổ tay anh. Theo bản năng trở tay cầm lấy, giúp cậu sưởi ấm. Tay của Tích Triều bốn mùa đều lạnh lạnh, mùa đông hiển nhiên càng lạnh như băng, Thích Thiệu Thương luôn đau lòng giúp cậu ủ ấm.

Nghiêng đầu nhìn sang, người nọ chính là dùng ánh mắt trong suốt ấm áp nhìn anh, thản nhiên mỉm cười. Thích Thiệu Thương cảm thấy trong lòng thực ấm áp, mọi buồn bực thoáng chốc đều biến mất không còn dấu vết. Thân thủ đem bàn tay kia của cậu cũng kéo qua sưởi ấm, dùng đôi bàn tay mình khép lại, nắm thật chặt cùng một chỗ.

Lại nhìn thấy Tích Triều nhìn nhìn chung quanh, rồi tiến sát lại, khẽ ấn trên mặt anh một nụ hôn.

Giờ khắc này, Thích Thiệu Thương quả thực muốn hò reo hoan hô ra tiếng, để cho tất cả mọi người đều biết anh có bao nhiêu hạnh phúc a!

Dương quang ấm áp chiếu rọi hai người đang dựa vào nhau vô cùng thân mật.

Đến trường học, không thể thiếu một chút trách cứ trêu chọc của lão hiệu trưởng, hai tên tiểu tử các người, dám để cho lão đầu tử ta chờ!

Thích Thiệu Thương không biết lão hiệu trưởng có biết quan hệ của hai người hay không, Cổ Tích Triều cũng không biết, nhưng lão đầu tử suốt ngày vui tươi hơn hử che chở cho bọn họ không ít này, đương nhiên cũng trêu chọc bọn họ không ít.

Sau khi đã khiến Thích Thiệu Thương xấu hổ đỏ mặt chân tay luống cuống, còn Cổ Tích Triều vẫn luôn bày ra một bộ dạng thuận theo tùy ý uống trà, lão hiệu trưởng rốt cục cũng đã xong thời gian “nói việc nhà” dị thường lâu này, thả bọn họ ra ngoài. Trước khi đi, lão đầu tử còn không quên bổ sung một câu, không có việc gì thì thường xuyên đến thăm lão đầu tử này một chút, Đường lão áp (TD: chắc là con vịt

già họ Đường =)) chẳng hiểu sao cụ ông lại tự nhận mình thế hay còn có nghĩa khác thì ta cũng không biết nữa) không có tay, cũng sẽ không bồng dả uyên ương đâu. (gậy đánh uyên ương)

Hai người xuống tới dưới lầu mới cười ra tiếng, Đường lão áp, thật đúng là không phải chuẩn xác bình thường.

Trên sân bóng rổ, một đám người trẻ tuổi nhiệt tình hào hứng thi đấu, đội cổ động viên hò reo ầm ĩ như từng lớp sóng dậy.

“Năm đó lần đầu tiên gặp mặt, anh liền thành bại tướng dưới tay em”.

Cố Tích Triều cười nhìn Thích Thiệu Thương.

“Thiệt, đây còn không phải anh nhường em, bằng không sao mà nói chuyện với em được”.

Cố Tích Triều nhớ rõ đó là một buổi hoàng hôn, cậu làm thêm trở về đi qua sân bóng. Dưới trời chiều, một đại nam hài đang luyện tập trên sân, dù cũng đã lâu lắm không vận động, thế nhưng ma xui quỷ khiến thế nào cậu lại đi qua đó, nói, “Cậu chính là MVP trong trận bóng rổ của tân sinh năm trước? Thoạt nhìn cũng không được tốt lắm!” (MVP – Most Valuable Professional, hình như là thế)

Trong mắt đối phương hiện lên một tia kinh ngạc, thậm chí vô cùng kinh hãi, nhưng lập tức hất cằm không phục, “Như thế nào? Một chọi một?”

Cố Tích Triều khởi động chân tay, bước ra sân bóng, cùng anh bắt đầu đấu một chọi một.

Cuối cùng Thích Thiệu Thương liên tiếp ném không vào, thua trận. Anh ngồi dưới đất, cao giọng nói, “Hôm nay không tính, tôi luyện tập đã vài giờ nên quá mệt mỏi, lần sau chúng ta đấu lại đi!”

Cố Tích Triều cũng đã thật lâu không có thống khoái như vậy, cười, “Tốt, vui lòng phụng bồi!”

“Tích Triều, em biết không? Kia cũng không phải lần đầu tiên chúng ta gặp nhau”.

“À?”

— Thích Thiệu Thương không thích đến thư viện, dùng chính lời lẽ của anh, thì nơi đó không thể nói chuyện, không thể ăn uống linh tinh, nghen muốn thành bệnh. Anh càng thích đọc sách dùng thời gian đi học, chăm chú lắng nghe hai tiếng, qua kì thi là tốt rồi, cũng không cần điểm cao.

Ngày đó đến thư viện mượn sách chuyên ngành, đang từ từ chọn, khéo mắt chợt thoáng thấy một thân ảnh màu xanh bên cửa sổ, cứ như vậy hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của anh. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh cạnh chiếc bàn cậu ngồi, tạo nên một mảnh sáng thật bình yên, đến cả những hạt bụi nhỏ trôi nổi lơ lửng trong không khí cũng đều rõ ràng đến vậy. Mà người kia ngồi giữa vầng sáng ấy, giống như được khảm những sợi tơ vàng, cả người tựa một khối ngọc bích tuyệt đẹp, thanh đậm đậm.

Cầm trong tay cuốn sách vừa chọn xong, chân lại không tự chủ được bước đến đối diện người nọ, ngồi xuống, ánh mắt từ đầu đến cuối không khổng chế được nhìn chăm chăm vào cậu. Đây đây óc Thích Thiệu Thương trừ bỏ một từ mỹ ra thì không thể nghĩ được bất kì từ nào khác, mỹ đến không muốn đánh vỡ, thậm chí cứ như vậy lặng lẽ nhìn.

Người nọ rốt cục cảm nhận được tầm mắt quá mức chuyên chú, ngẩng đầu nhìn Thích Thiệu Thương một cái. Thích Thiệu Thương cuống quýt vùi đầu vào sách, giả bộ cố dụng công, nghĩ đến một thoáng nhìn vội vàng vừa rồi, trong ánh mắt trong trẻo ấy là một loại hấp lực khiến anh rung động thẳng đến đáy lòng.

Tim Thích Thiệu Thương đập loạn nhịp, rối loạn, rối loạn.

Từ đó về sau, Thích Thiệu Thương ngày ngày đến thư viện học bài, chính là vì có thể nhìn thấy người kia trong thoáng chốc thôi cũng được, mặc kệ là không quen không biết hay như thế nào đi chăng nữa, có thể nhìn thấy cậu là tốt rồi. Loại hành vi quái dị không rõ nguyên nhân này được đám bạn học của Thích Thiệu Thương say sưa nói là: Cửu Hiện Thân Long cuối cùng cũng biết dụng công.

Thích Thiệu Thương thật không dám nghĩ tới có thể cùng cậu xuất hiện. cho nên khi Cố Tích Triều ngoài ý muốn đứng ở sân bóng, trong lòng anh mừng như điên, cũng chính bởi vì có cuộc tiếp xúc như vậy, khiến

cho Thích Thiều Thương bỗng nhiên có ý niệm muốn nắm chặt trong đầu, muốn đem người con trai đẹp lại thanh lãnh tựa vầng trăng trên trời cao này biến thành chỉ thuộc về mình.

“Nguyên lai anh lúc trước còn có loại ý tưởng này, em còn nghĩ nghĩ sao cái người ghét thư viện như Cửu Hiên Thần Long lại đột nhiên bắt đầu hăng hái học tập vậy!”

“Anh cũng thấy rất kỳ quái a, người thề đem thư viện ngồi đến thủng lỗ như em mà thần kinh vận động vẫn tốt như vậy!”

Hai người đối diện nhau, nguyên lai, bọn họ vẫn đều chú ý lẫn nhau như vậy. Cái này gọi là duyên phận, không phải sao?

“Tích Triều, đói bụng không? Chúng ta đi nếm lại chút tư vị căn tin đi”.

“Không có phiếu cơm, chẳng lẽ muốn ăn cơm bá vương?” (TD: ăn cơm bá vương, đại loại chính là ăn không trả tiền í)

Thích Thiều Thương cười xấu xa lấy từ đâu ra một tấm phiếu kẹp sẵn giữa ngón tay, “Xem, đây là cái gì? Chúng ta có thể ăn thoải mái!”

Trong phòng làm việc của hiệu trưởng, “Đường lão áp” đang lầm bầm lầu bầu, “Xú tiểu tử, cho người phiếu cơm là để nhắc nhở người thường xuyên ghé thăm ta a...”

Màn đêm buông xuống, hai người lại tranh thủ lên xe bus.

Trời đã đầy sao, thành phố cũng đã lên đèn, những ngọn đèn đường chiếu rọi khắp không gian chung quang một thứ ánh sáng màu quýt ấm áp. Ban đêm không có mặt trời, gió lạnh từng trận.

Thích Thiều Thương vươn tay, “Tích Triều, chúng ta về nhà”.

Cổ Tích Triều nhìn người đối diện đang nhìn cậu mỉm cười, đôi má lúm đồng tiền nhất thâm nhất thiển ẩn hiện, cũng mỉm cười, tiến đến nắm thật chặt tay anh.

Trên con đường nhỏ yên tĩnh, hai cái bóng thân mật nắm tay nhau đi trong đêm trải dài trên nền đất.

Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão. (Cùng người nắm tay nhau cả đời, cùng người già đi)

3. Chương 3: Bữa Ăn Khuya Thỏa Mãn

Màn đêm buông xuống, gió nhẹ thổi, chỉ có tiếng những con côn trùng kêu khe khẽ truyền đến rõ ràng bên tai, rồi dần dần hòa vào cùng những ấm áp trong không khí.

Thích Thiều Thương một bên lau khô tóc, một bên mở quạt gió trong phòng tắm. Nhìn chính mình trong tấm gương phủ đầy sương mờ, không khỏi ai oán, cơ hội vô cùng tốt đến tay rồi mà lại để vuột mất a...

Vốn tính toán hôm nay thừa dịp không khí tốt như vậy, sẽ cùng Tích Triều “uyên uyên dục” rồi thưởng thức bữa tiệc lớn mỹ vị...

Một đêm cỡ nào tuyệt vời a! Đáng tiếc... Người định lại không bằng trời định.

Thích Thiều Thương đã xuất ra cả một thân công phu, liên tục hổng, đeo bám, lừa gạt, lại hôn Tích Triều đến ốm ở ý loạn tình mê, lôi kéo được đến cửa phòng tắm, mắt thấy chắc chắn sẽ thành công đá văng cửa phòng tắm, chính thức bắt đầu hưởng dụng hết sức mình, thì tiếng chuông cửa giết người lại vang lên!

Hơn nữa lại còn vang liên tiếp không ngừng, đến mức khiến người ta muốn bỏ qua cũng khó.

Thích Thiều Thương cực kỳ không tình nguyện buông người trong lòng ngực ra, khẽ hôn hôn hai má cậu, cười nói, “Lập tức quay lại, chờ anh!”

Lòng như lửa đốt đi ra mở cửa, ai ngờ lại là có người tìm nhầm nhà...

Và sau đó, Thích Thiều Thương lại ngồi đối mặt với cửa phòng tắm đóng chặt, nghe tiếng nước bên trong ào ào chảy, tiếp tục trình diễn cái tiết mục khóc không ra nước mắt kia...

Chờ hơi nước bên trong toàn bộ tan đi, Thích Thiều Thương tiện tay bỏ khăn mặt, tắt đèn, tắt quạt. Đi ra ngoài, anh nhìn thấy Cố Tích Triều đang dựa vào đầu giường đọc sách. Ánh đèn đầu giường nhu hòa tỏa ra một vàng sáng ấm áp, chiếu sáng vùng cổ áo ngủ để ngỏ của người đang nằm đó.

Thích Thiều Thương cọ cọ đi qua, nằm xuống bên người Cố Tích Triều, “Tích Triều, trong tai anh hình như có nước, giúp anh nhìn xem!”

Cố Tích Triều buông sách, đứng dậy định đi ra hộp thuốc lấy vài thứ, lại bị giữ chặt, “Không cần, đào đào là được rồi”, nói xong liền cực kỳ tự nhiên nằm trên đùi Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều kéo đèn bàn lại gần một chút, mở tủ đầu giường lấy đồ, hỏi, “Bên nào?”

“Anh cũng không biết”, Thích Thiều Thương được một tác lại muốn tiến một thước, xoay sang bên trái, đưa lưng về phía cậu, “Em xem bên này trước đi!”

Nhẹ nhàng đào đào, rất tất nhiên là cái gì cũng đều không có.

Thích Thiều Thương xoay người, hướng mặt về phía cậu, “Đổi bên này!”, nâng tay trái lên, lại rất tự nhiên ôm lấy thắt lưng Cố Tích Triều, mặt thì liên tục hướng đùi cậu cọ cọ.

Bên này cũng hoàn toàn bình thường.

“Không có việc gì còn không đứng dậy”.

Cố Tích Triều đem đồ thả về chỗ cũ.

Thích Thiều Thương đổi tư thế, động động hai tay, chậm rãi vuốt ve thắt lưng người trong ngực, cảm thụ xúc cảm trơn nhẵn trên bàn tay kia. Đầu cũng dựa vào càng gần, nhẹ nhàng cắn mở nút thắt vạt áo ngủ, liếm liếm da thịt ấm áp bên trong, lại ở rốn cậu mút thật mạnh, mơ hồ nói không rõ ràng, “Tích Triều, anh đói bụng!”

Mỹ nhân trong ngực, ánh sáng mờ ảo, thiên thời, địa lợi, nhân hòa, hết thảy đều thuận lý thành chương...

Cổ tình vào thời khắc cảm tính như thế lại vang lên một âm thanh sát phong cảnh — Thích Thiều Thương đích xác đói bụng...

Cố Tích Triều nắm lấy tai của người vẫn không an phận kia, nhu rồi nhu, cười nói, “Đói bụng? Em đi nấu vài thứ ăn vậy!”, đứng dậy, đi ra phòng bếp.

Ai, quên đi... Có thể thưởng thức tay nghề của Tích Triều cũng rất tốt, dù sao ăn no mới có khí lực, không phải sao?

Dù sao, đêm còn rất dài...

Thích Thiều Thương theo vào bếp, giữ chặt lấy Cố Tích Triều đang chuẩn bị gạo, “Không cần vội, trong tủ lạnh còn có bánh bột lọc (TD: tiểu niên cao, ta không biết chính xác nó là gì nữa =. =) mà, hâm nóng lại một chút là có thể ăn rồi”.

Cố Tích Triều đeo tạp dề, nói, “Kia, làm canh trứng đi!”

Thích Thiều Thương đem bánh bột lọc để vào lò vi sóng, điều chỉnh thời gian, tựa vào một bên nhìn người đang bận rộn. Đèn lớn của phòng bếp không bật, chỉ dựa vào ánh sáng của ngọn đèn da cam nhỏ, chiếu sáng căn phòng ấm áp, hòa thuận vui vẻ.

Cố Tích Triều cho nước vào nồi đun, tiếp theo xắt một quả cà chua, rồi lấy một quả trứng gà đánh vào bát, đưa cho Thích Thiều Thương đang đứng đó đánh trứng, sau đó lấy rau thơm rửa sạch thái nhỏ.

“Đinh” một tiếng, lò vi sóng hoàn thành công việc. Thích Thiều Thương lấy bánh ra từ từ ăn.

Bánh bột lọc này hương vị vô cùng tốt, nhân đậu bên trong không ngọt không ngấy, vị ngọt nhu nhuyễn này vẫn là hương vị Thích Thiều Thương yêu nhất. Bất quá dù sao cũng là bánh gạo nếp, không lớn nhưng ăn hai cái cũng cảm thấy no rồi.

Nước vừa sôi, cà chua cũng được cho vào nồi. Thích Thiếu Thương tiện tay cầm một quả táo trên đĩa trái cây lên ăn, ánh mắt thủy chung vẫn không rời bóng người được vây trong ánh đèn ấm áp kia. Hai người đều không nói gì, trong phòng thực im lặng, chỉ có những âm thanh thật nhỏ của đồ làm bếp va chạm vào nhau. Anh vẫn chăm chú nhìn, nhìn người nọ còn đang thật sự bắt tay vào nấu canh, ngẫu nhiên liếc mắt nhìn anh một cái, dùng ánh mắt ý bảo, “Sắp được rồi!”

Trứng gà được bỏ vào nồi, khuấy lên một chút, rồi bỏ gia vị, thêm một chút dầu vừng, rồi rau thơm. Cố Tích Triều giảm nhỏ lửa, múc ra một muống nhỏ, thổi thổi, cười cười với Thích Thiếu Thương, nói, “Lại đây nếm thử chút!”

Thích Thiếu Thương nhìn khuôn mặt tươi cười như tỏa ra vàng sáng nhu hòa, ấm áp kia, cảm giác trong lòng có cái gì đó tràn đầy, hoàn toàn tràn đầy. Anh đi qua, nhận lấy đĩa lên miệng nếm.

Tay nghề của Cố Tích Triều quả nhiên không thể bắt bẻ được chút gì mà!

Giương mắt nhìn người nọ đang nhìn anh ngằm chờ mong, mang theo một mặt mỉm cười, trong sáng như ngọc, lấp lánh sắc màu (TD: í bb là nụ cười của mn lấp lánh sắc màu ấy ạ ^^). Tà ác chi tâm không khỏi đột nhiên nổi lên, Thích Thiếu Thương xoa xoa đôi má.

“Thế nào? Nhạt? Hay quá mặn?”

Thấy Thích Thiếu Thương không nói lời nào, Cố Tích Triều lại múc một hơi thổi thổi, định chính mình xem thử. Tay lại bị cầm lấy, chậm rãi đưa đến miệng người bên cạnh.

Thích Thiếu Thương ngậm vào trong miệng, bỏ thìa xuống, một tay đem người kéo vào trong lòng ngực, cúi đầu hôn.

Nụ hôn chấm dứt, Thích Thiếu Thương thoáng lui về sau một chút, nhưng vẫn dán chặt lấy môi người nọ, thấp giọng nói, “Anh thích nếm như vậy hơn...” Liếm liếm đôi môi đã đỏ bừng của người kia, tiến lại gần sát, từng bước làm sâu thêm nụ hôn này. Tay cũng bắt đầu tham nhập vào bên trong vạt áo ngủ của người trong lòng ngực, nhẹ nhàng vuốt ve, nhấn giùm tâm tình của mình (TD: tâm tình lưu manh thì có ==).

Dán vào càng lúc càng chặt chẽ, động tác cũng càng ngày càng kịch liệt.

Cố Tích Triều thật vất vả có được chút tự do giữa nụ hôn dài tưởng chừng như bất tận, mở miệng thì thào, “Lửa... còn chưa có tắt...”

Thích Thiếu Thương hạ một cánh tay xuống tắt bếp, lại tiếp tục hôn người yêu không chuyên tâm trong lòng.

...

...

...

Ngày hôm sau, khi Cố Tích Triều tỉnh lại, Thích Thiếu Thương đã đi làm, mà chính cậu lại “bị ép” nằm trên giường một ngày...

Về phần nồi canh kia, theo sủng vật mèo nhỏ Bánh Bao trong nhà quan sát, trong một buổi sáng chủ nhân Thích Thiếu Thương của mình cảm thấy mỹ mãn uống ngay một bát canh lớn, lại mang theo một bát xuất môn, chính mình meo meo meo meo kêu muốn uống một chút thôi cũng không chịu cho.

Kết luận là: Canh để qua đêm uống vẫn phi thường tốt như cũ.

4. Chương 4: Bữa Tiệc Lớn Đặc Biệt

Bởi vì ngày đó, người nào đó quá mức cố gắng, khiến cho Cố Tích Triều không chỉ triệt để vô duyên với tiền thưởng chuyên cần, mà còn bỏ lỡ cả một hội nghị trọng yếu. Vì thế, Cố Tích Triều trong lòng buồn bực đến

không nói nên lời. Tên hỗn đản đó! Rõ ràng đã nhiều lần như vậy rồi, mà còn...

Chỉ nghĩ tới đã thấy giận, mà cơn tức lại càng ngày càng dâng cao.

“Sát _____” bút máy mạnh mẽ cắt qua tờ giấy trắng trên bàn.

“Hỗn đản!”

Lại tiếp tục oán hận, nhưng ngoài một câu này, cũng chỉ có thể ném cái bút thật mạnh xuống mặt bàn. Nhìn đồng hồ trên tường, đã qua giờ tan tầm. Nếu như không tắt yếu, thời gian rảnh rỗi của cậu tuyệt sẽ không lãng phí vào mấy việc nhà thế này, dứt khoát chạy lấy người cho xong!

Thích bánh bao. Hừ!

Bên này giống như con sóng ngầm mãnh liệt trước cơn sóng thần, như gió thổi mưa giông trước bão, mà cái kẻ làm cho núi lửa bùng nổ bên kia lại cố tình như trước, thản nhiên tự đắc, một chút cũng không hay biết gì.

Thích Thiếu Thương tan tầm trở về, đóng cửa lại, ở ngoài huyền quan vừa đổi giày, vừa nói với người trong nhà như thường lệ, “Anh đã về!”

Ấn? Không đáp lại? Giày Tích Triều ở đây, khẳng định đã về rồi. Lại nghe thấy trong phòng bếp tiếng dao băm băm thái thái, ha ha, Tích Triều hôm nay tự mình xuống bếp đây!

Đổi hảo quần áo ở nhà, đi dép lê vào phòng bếp, từ phía sau ôm lấy người đang bận rộn phía trước.

A, ôm thật thoải mái.

“Buổi tối ăn gì?”

Siết thật chặt vòng tay, để cho bản thân càng gần sát sao hơn với người trước mắt, cảm dựa trên hõm vai cậu cọ cọ, ghé vào tai cậu nhẹ giọng hỏi.

Cố Tích Triều không ngừng động tác trên tay, cũng không quay đầu lại, hỏi, “Anh muốn ăn gì?”

Thích Thiếu Thương khẽ liếm liếm vành tai gần ngay trước mắt, rồi hơi cắn cắn, ái muội không rõ ràng nói, “Anh muốn... chọc ghẹo em...”

“Nhưng mà...” Cố Tích Triều ngừng tay, quay người lại, ôn nhu cười, “Em định hấp bánh bao”.

Ấn? Hấp bánh bao? Cũng không tệ! Lần đầu tiên Tích Triều làm cho mình ăn.

“Bánh bao thì bánh bao. Nhân bánh làm bằng gì thế?”

“Này... anh không cần xen vào, ra ngoài chờ đi”.

Nói xong lại cười, xoay người lại tiếp tục bận rộn.

Là mình hoa mắt sao? Như thế nào lại cảm thấy Tích Triều vừa rồi cười đến thực gian trá đâu? Ấn, nhất định là mình hoa mắt.

Lúc này Thích Thiếu Thương mới chú ý tới, có năm, sáu chiếc đĩa thủy tinh lớn bên trong đựng đầy các thứ đã được xắt nhỏ: ớt xanh, nấm hương, rau cần, gà thái hạt lựu, mà người yêu anh đang hôn hôn nhẹ đây, vẫn đang băm thịt, hơn nữa lại dùng hai con dao, lực đạo lớn đến mức như hận không thể đem cả cái thớt cũng băm nát vụn luôn.

Cả khối thớt đều là thịt mỏng, không, hẳn là nên kêu thịt vụn mới đúng...

“Tích Triều, không phải có máy xay thịt sao, không cần cố sức như vậy”.

“A, máy xay không đủ mạnh, dùng không tốt”. Sao có thể băm cho hết giận được thế này, hừ!

Thích Thiếu Thương đột nhiên run lên, hắt xì, điều hòa trong phòng để nhiệt độ quá thấp hay sao?

Trong thời gian ngồi chờ bánh bao hấp chín, Thích Thiếu Thương mở TV nghe tin tức, thuận tiện quấy rầy Bánh Bao đang oa ở một góc sofa ngủ gà ngủ gật. Bánh Bao thoáng hí mắt, khò khè thị uy, đồng thời vươn cái trảo nhỏ, lập tức cho Thích Thiếu Thương “thưởng thức” nắm cái móng trong suốt trắng ngà kia.

Thích Thiếu Thương rút tay lại, nghĩ phải nhanh chóng tóm lấy Bánh Bao rồi đem móng vuốt của nó mài rưng mới được.

Hừ, tiểu bạch nhãn lang, mệt ta bình thường uy người ăn nhiều thịt như vậy.

Bánh bao rót cuộc cũng ra lò, đặt trên bốn mâm, mỗi người một mâm.

Nóng hôi hổi, bốc lên hương khí mê người.

Thích Thiếu Thương vui vẻ lấy một cái, vỏ ngoài bóng loáng trắng như tuyết, cắn một hơi cái vị tươi mới kia, mặn nhạt rất vừa phải. Ân, không hổ là tay nghề của Tích Triều, đến nhân cái trắng cũng làm ngon đến vậy.

Nhanh chóng giải quyết xong cái thứ nhất, hưng trí bừng bừng lấy đến cái thứ hai, cắn một hơi. Như thế nào vẫn là nhân cái trắng? Anh rõ ràng thấy Tích Triều chuẩn bị nhiều loại nhân như vậy a. Có lẽ cái trắng nhiều hơn một chút! Lại đến.

Chiếc thứ ba, vẫn là nhân cái trắng... Thích Thiếu Thương nghi hoặc giương mắt nhìn người đối diện, thấy người nọ vẫn là chậm rãi ngồi ăn. Lúc này cũng ngẩng đầu nhìn anh một cái, giống như đang hỏi có chuyện gì, sau đó quay đầu khẽ gọi một tiếng, “Bánh Bao, tới dùng cơm”.

Con mèo trên sô pha meo meo mấy tiếng, nhất thời tỉnh táo, nhảy phốc lên ngồi chồm hổm trên đùi Cố Tích Triều. Cậu bé nhỏ một chiếc bánh, đút cho Bánh Bao ăn.

Thích Thiếu Thương trừng mắt nhìn nó, nghĩ nghĩ, hôm nào đó phải mang nhà người đến chỗ bác sĩ thú y, tiêm phòng một trận cho hả dạ!

Bánh Bao cũng không chịu yếu thế, quay đầu lại liếc Thích Thiếu Thương một cái, rồi tiếp tục hưởng thụ, meo meo meo meo kêu, rúc đầu vào đùi chủ nhân cọ đến cọ đi. (= . = người hay vật gì tên bb đều vại hay sao?! Đặc biệt thích đậu hủ mn)

Cố Tích Triều lại liếc Thích Thiếu Thương một cái, lập tức khiến người kia thu hồi ánh mắt “hung tàn”, cúi đầu ngoan ngoãn ăn bánh bao...

Vừa rồi Tích Triều tách cái bánh kia ra, là nhân thịt và nấm hương, thế thì hẳn là phải còn những thứ nhân khác, ân, tiếp tục.

Chiếc thứ tư... Cắn một hơi... Vẫn là cái trắng...

“Tích Triều, em làm mấy loại nhân?”

“Bốn loại”.

“Vậy tại sao anh ăn này giờ vẫn chỉ thấy nhân cái trắng, còn nhân thịt đâu?”

“Đây là đặc chế cho anh. Như thế nào? Không thể ăn?” Khóe miệng gợn lên một mạt cười, nhưng càng nhìn càng thấy lạnh.

Thích Thiếu Thương rùng mình một cái, Tích Triều đang sinh khí... Kỳ thật nhân cái trắng ăn cũng thật ngon...

Ăn luôn tới cái cuối cùng, Thích Thiếu Thương hỏi, “Còn nữa không?”

“Chưa no?”

“No rồi. Anh là muốn hỏi, em làm nhiều nhân như vậy, hẳn là không chỉ có vài cái bánh bao này đi?”

“Còn lại đều ở trong tủ lạnh, mấy ngày nay đều sẽ ăn cái này đi”.

Ông trời a... Không thể nào... Thích Thiếu Thương khóc không ra nước mắt.

“A, thiếu chút nữa quên, còn một món nữa”. Cố Tích Triều đem Bánh Bao thả xuống đất, đứng dậy đi vào bếp, bưng ra một chiếc đĩa nhỏ đặt trước mặt Thích Thiếu Thương, “Đây cũng là cố ý làm cho anh đấy”.

Trên chiếc đĩa sứ men xanh trắng, đậu hủ trắng nõn, thêm một chút hành lá, xanh trắng tương xứng, rất là nhẹ nhàng khoan khoái, nhưng Thích Thiều Thương lại tuyệt không thấy khoan khoái— “Anh thích ăn cái này, hai ngày này hảo hảo bồi bổ cho anh”.

Lão thiên gia! Nếu thấy ta không vừa mắt, không bằng trực tiếp cho thiên lôi bổ ta một phát đi...

5. Chương 5: Bánh Chưng Đoàn Ngo

“Tích Triều, đến ăn bánh chưng!”

Thích Thiều Thương bị kích động, còn chưa vào đến nhà đã lớn tiếng gọi.

Hôm nay là tết Đoàn Ngo, vốn định cùng Tích Triều ra ngoài ăn, nhưng cậu lại nói bên ngoài không tốt bằng trong nhà, chính mình cũng không kiên trì nữa, dù sao cũng không phải ngày gì đặc biệt, chỉ cần cùng cậu một chỗ là tốt rồi, không sao cả, khả khả, ai bảo ta là lão công biết săn sóc đâu. Bất quá, lời này cũng tuyệt đối không thể để Tích Triều nghe thấy.

Bởi vì hôm nay là ngày lễ, nên anh càng thêm tưởng niệm người kia. Thích Thiều Thương đã sớm hoàn thành công việc, rảnh rồi, lại tuyệt không muốn vào ngày này mà đi tăng ca, tuy rằng cũng không phải ngày lễ gì lớn, nhưng là một ngày lễ truyền thống a. Lão tổ tông gì đó luôn không thể vứt bỏ mà!

Đóng kỹ cửa, kỳ quái, thế nhưng không ai đáp lại. Còn chưa có trở về sao? Đi đến phòng bếp chuẩn bị lấy nước lạnh ướp bánh (ta không hiểu sao bánh chưng mà phải ngâm nước nha, nhưng QT kaka nói vậy đấy =)), cái thời tiết quỷ quái này, mới vừa đến tháng 6 đã nóng muốn chết!

Vừa tắt tắt tác tác tìm được chiếc lọ thích hợp đến đựng, thanh âm quen thuộc đã từ phía sau lưng truyền đến, “Đã về?”

“A, anh mang rất nhiều bánh chưng về, chúng ta...”

Theo thói quen quay đầu lại, hướng người nọ thì triển tuyệt kỹ má lúm đồng tiền của mình, thì trong nháy mắt xoay người ấy, Thích Thiều Thương suýt nữa sặc nước miếng —

Người nọ đứng trước mặt anh, vừa mới tắm qua, chỉ có bên hông quấn một chiếc khăn bông lớn, khuôn mặt bị nước ẩm xông hơi phỉm hồng, tóc ướt sũng, trên ngực còn đọng lại chút nước chưa lau khô. Thích Thiều Thương nhất thời cảm thấy một trận miếng khô lưỡi khô. Cái thời tiết quỷ quái này, quá nóng!

“Anh, anh... chúng ta...” Cẩn phải đầu lưỡi mất rồi.

“Nhưng, nhưng, có thể...” Đã quên tuốt lời muốn nói.

“Cùng nhau, ăn, cùng nhau ăn...” Nuốt nuốt nước miếng.

Tích Triều a, em, em là đang câu dẫn anh sao? Thích Thiều Thương chỉ cảm thấy lý trí của mình nhanh chóng tan rã.

Cổ Tích Triều tựa hồ hoàn toàn không thấy phản ứng của Thích Thiều Thương, lập tức đi vào, lướt qua anh, nhìn cái gói to anh mang trở về, thân thủ đem ra lục lợi lục lợi.

“Đại dương gia, hảo phúc khí”.

A, làn da Tích Triều thật tốt, tai Tích Triều thật đáng yêu, thật muốn cắn một hơi. Hắc hắc, Tích Triều, em mặc thành như vậy, lại còn trước mặt anh lay động, có hậu quả gì hay không tự em rõ ràng, đừng có trách anh, hừ hừ.

Ai? Tích Triều nói cái gì?

“Phúc khí? Cái gì...?”

“Bánh chưng hiện giờ, thật nhiều chủng loại”.

Cố Tích Triều lấy ra một cái, nhìn kỹ dây buộc ở mặt trên, không phải dây màu trắng hay những màu khác như bình thường, mà là bảy màu thắt lại thành một, tỉ mỉ tạo thành một chiếc nơ bướm, phía dưới còn có tua thật dài. Tuy nói bảo quần ở trong nước nên ướt sũng, nhưng vẫn có thể nhìn ra dụng tâm trong đó. Lại lấy ra thêm một cái, rõ ràng không phải bánh chưng, mà là một hà bao cùng loại với bánh chưng, bỏ vào hỗn độn cùng chỗ. Nhưng rõ ràng là sau đó mới trộm bỏ thêm vào đây mà.

“Cái kia, cái kia...”

Cũng không thể nói là tiểu Lý bên tài vụ đưa, còn có cái kia, cũng không thể nói là tiểu Lưu bên marketing cứ rần muốn anh nhận, còn có cái kia cái kia... Ai, tuy rằng người ta thâm mến anh thật lâu, cũng biết không nên để cho người ta ôm ảo tưởng, nhưng người lấy lòng mình lại đều là nữ hài tử, trực tiếp cự tuyệt cũng không tốt, đành phải lấy về thôi. Lúc ấy không nhìn kỹ, không nghĩa tới thể nhưng...

Ai, quả nhiên, lớn lên rất được hoan nghênh cũng là một loại tội a...

“Tích Triều a, cái kia, ân, anh là nghĩ cảm về thì cũng có cái ăn thôi, ha ha”.

Cười gượng hai tiếng, bản thân cũng nhanh chóng không nói được câu nào nữa.

Cố Tích Triều đã gỡ một cái bình thường ra, “Mùi vị không tệ”.

A! Tích Triều thế nhưng cái gì cũng không nói. Thăm thăm!

“Tích Triều a, anh...”

“Không có gì, em cũng có nhận được”. Lại ăn một chút, sau đó quẳng thẳng vào thùng rác ngay cạnh bên.

Ừ, Tích Triều suất như vậy, người ái mộ nhất định rất nhiều. A, không đúng! Ai dám mơ tưởng Tích Triều của ta?!

“Bánh chưng cũng không thể ăn thay bữa chính được. Rửa tay đi ăn cơm đi”. Lời còn chưa dứt, người đã nhẹ nhàng đi ra ngoài.

(mn nhà ta ăn giấm cũng thật khả ái quá đi >o<>)

Khi kẻ họ Thích nào đó ngoan ngoãn nghe lời ngồi ngồi cạnh bàn ăn, người nọ đã thay đổi quần áo đi ra.

Ô, còn chưa có nhìn đủ đâu. >o<><- đây=“” là=“” biểu=“” tình=“” của=“” tác=“” giả=“” nha=“”>

Vì cái gì vì cái gì vì cái gì! Vì cái gì không có ánh sáng lãng mạn – nên cho bữa tối? Vì cái gì không có bữa tiệc lớn đặc biệt như dự đoán? Vì cái gì không có mỹ nhân trong lòng để tha hồ yêu thương nhưng nhớ? A a a, dầu gì cũng là ngày lễ a.

Trộm ngắm người đối diện, vẫn tĩnh như thường, tựa hồ cái gì cũng không có.

“Nhìn cái gì? Em chỉ làm có thể này thôi”. Ngữ khí bình thản, tình tự bình thản.

“Không không, anh sao có thể bắt bẻ gì đâu, ha ha”.

“Đúng vậy sao?”

“Cái kia, Tích Triều a, bánh chưng của em...”

“Ném hết đi”.

“A? A, a”. Ta chỉ biết, Tích Triều nhất định trước sau như một mà (í bb là mn yêu bb trước sau như 1 á, chương này tác giả viết hẩu khó hiểu .= edit muốn lủng đầu luôn). A di phụ trách dọn vệ sinh công ty Tích Triều hôm nay, khẳng định nhất định lấy được rất nhiều bánh chưng mỹ vị đây.

“Ăn được không?”

“Ân... ân”.

“Anh rửa chén”.

A a a a, ta chỉ biết, Tích Triều nhất định là sinh khí (đoạn này bb đang gào thét độc thoại nội tâm, nên ta để xưng hô là “ta”)

Khi người làm công cần lao rửa chén từ trong bếp đi ra, Tích Triều đang xem TV, lại thân thủ gọi Thích Thiều Thương qua đó, ấn anh ngồi xuống sô pha, chính cậu đứng dậy rời đi, nhưng rất nhanh đã vòng trở lại.

Tên họ Thích vênh tai gắt gao lắng nghe từng tiếng bước chân đi. Sẽ lấy tới cái gì? Gối đầu? Chăn? Anh không muốn ngủ sô pha a, Tích Triều. ToT

“Két két” một tiếng giòn vang, chiếc đĩa trắng nõn đặt trên bàn trà, trên đĩa chính là một chiếc bánh chưng tinh xảo khéo léo.

“Ném thử chút đi, ngày lễ khoái hoạt”.

Thượng đế a, Jesus a, Chúa trời a, Mạnh Tử a! Tích Triều tự mình làm đó!

“Ăn gạo nếp thường sẽ hại dạ dày, không thể ăn nhiều, cũng không nên ăn, rất không tốt!” Nói là nói vậy, nhưng bánh chưng lại được làm phi thường tỉ mỉ, dùng mút hoa quả, đại khái hai cái lớn nhỏ, tốn rất nhiều công phu.

“Chuyện lâu như vậy em còn nhớ rõ!” Ấm áp tràn ngập đáy lòng, khắp người cũng thư sướng.

“Ký ức hầy còn mới mẽ”.

Luôn luôn có một người như vậy, khiến cậu muốn dốc hết toàn lực đi yêu, từng chút từng chút của anh với cậu đều là quan trọng nhất, là trí nhớ trân quý tuyệt không thể quên. Không quan hệ đúng sai, không quan hệ trước sau, đã yêu, nhận định, chính là cả đời.

Khi đang nói chuyện, Thích Thiều Thương đã nuốt xong một cái, tay nghề Tích Triều đúng là vô cùng tốt!

“Như thế nào?”

Kéo người ngồi xuống bên mình, Thích Thiều Thương lại bắt đầu cắn một hơi, rồi đem phần còn lại đưa cho người nọ, “Em tự ném chút đi!”

“Quá ngọt!” Người nọ nhú mi.

“Đúng vậy sao?” Thích Thiều Thương chậm rãi vòng cánh tay xiết chặt lấy cậu, “Anh cảm thấy vừa ngon mà...” Nhìn đôi môi đẹp khê nhếch, khiến anh vô pháp kiềm chế, vươn lưỡi ra khê liếm, rồi ngậm vào trong miệng, đầu lưỡi phác họa hình dáng đôi môi cậu, “Vừa ngon...”

“Anh... Đây là phòng khách...”

“Không cần để ý đến nó...”

Đêm dày đặc, hoa cỏ cũng ngủ say.

Người hỏi đĩa bánh chưng đó? Ngẫu cũng 8 biết a ~ buông tay ~ (<- lời=“” tác=“” giả=“”>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-trong-tay>